

Resebrev - maj 2009. Vi seglar, turistar & firar 1 år som långseglare!

Vi var tillbaka på Porto Santo, ön som vi besökte i september på vår väg söderut. Bortsett från att hamnen denna gång var nästan tom, bara fyra gästande båtar, så var byn Vila Baleira precis lika charmig och trevlig som sist. Vi promenerade de två kilometerna till affären flera gånger och såg oss om. Att sätta sig på en av de mysiga uteserveringarna bland lokalbefolkningen och bara titta på folk är något vi trivs med. Till vår stora lycka serverades vi en dag hamburgare med Bolo do Caco, vilket inte var hamburgerbröd som vi hade trott. Istället var det en härlig brödkaka med sega kanter och ljuvlig smak. Underbart efter alla dessa vita pan-bröd som vi har ätit! Våra månader i Spanien hade dessutom gjort det mycket lättare att förstå portugisiska denna gång. Många ord är samma eller liknande.

Efter lite letande hittade vi bageriet där man kunde köpa Bolo do Caco, härligt!

Vi lyckades åter igen hitta stigar där det rasat och man inte kunde ta sig fram en dag när vi skulle ut och vandra, precis som på Madeira i höstas. Nu var det inte så högt denna gången men det räcker när marken försvunnit och stora stenbumlingar hänger ut ovanför huvudet på en. Det finns ju någon anledning till att man stängt av stigen och satt upp stora skyltar som varnade för ras.

Fast alla prognoser berättade om strålände sol var det under våra första dagar på Porto Santo mulet, blåsigt och lite kyligt. Man berättade att det var mycket ovanligt för det skall vara varmt så här års men denna vår har varit konstig så man. Det börjar låta som ett mantra, att just detta år är vädret konstigt. Det sa man i England och Frankrike i somras när det var kallare än vanligt, i norra Spanien och Portugal i höstas när det var sydliga vindar vecka efter vecka vilket nästan aldrig inträffar, på Kanarieöarna i vintras hade man aldrig haft så kallt som denna vinter och så vidare. Fina kvällar var det ändå så kvällsfika på stranden blev det.

Vi umgicks en del med de få båtar som besökte ön så här års. Det blev en liten, men internationell skara med båtar från Tyskland, Schweiz, Polen, Canada och Sverige. Det tyska paret visade verkligen att segling är något för alla åldrar. De hade tidigare seglat jorden runt och sedan tillbringat tre år hemma men längtat ut. Denna gång hade de seglat ner till Kap Verde men kommit på att om de själva skulle segla hem båten kanske de inte skulle vara så långt borta så nu var de också på väg upp till

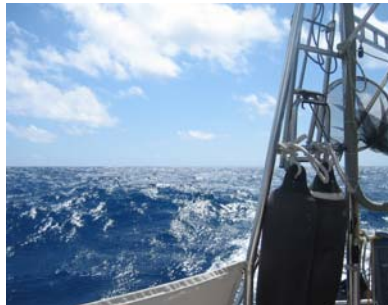
Medelhavet. De var nämligen 74 och 78 år! Underbart pigga människor som hade en härlig livssyn och som dessutom pratade bra engelska. I deras gamla båt, som de hade haft sedan

tidigt 70-tal, fanns all modern teknik. Att se den lilla damen svinga sig iland med en super-modern laptop under armen, för hon skulle kolla sina mail, var en härlig syn.

Efter en vecka på Porto Santo kastade vi loss med kurs mot fastlandet. Atlanten är riktigt, riktigt blå men väldigt stor och öde. Varje möte blir en stor händelse. Roligast är det förstås med de levande mötena; sköldpaddor, delfiner och alla fåglar. Vi hade till och med en liten bläckfisk på däck en morgon, men den var dessvärre redan död. Duvan som vilade ut hos oss ett par timmar var desto mer levande.

Oväntat besök!

Atlanten är stor & blå.

Fina solnedgångar blev det.

Det tog lång tid innan vi kunde lämna Teneriffa för att göra denna segling "mot alla odds" men istället blev allt så mycket bättre än vi väntat oss. Många hade varnat oss för de hårda vindar, oftast motvindar från nordost, och den besvärliga sjö man kunde råka ut för på en resa åt detta hållet. April och maj skulle ändå vara den tid på året som kunde ge bäst förhållanden innan det azoriska högtrycket "parkerat" sig på Atlanten. Nu kom vi istället iväg ganska snart från Porto Santo och kunde rida på framkanten av ett lågtryck som skickade oss österut med bra fart. Vi fick en härlig, snabb översegling som avslutades med en dag för motor i nästan stiltje i ett oftast soligt sommarväder. Atlanten är ju stor så sjö blir det och att man är lite mörbultad efter en översegling är mer regel än undantag. Vi fick efteråt höra talas om en amerikansk båt som gått samtidigt som oss fast från Gibraltar till Porto Santo, något som skall vara enkelt att pricka in när de förhärskande vindarna är nordostliga. Nu fick de problem! Samma lågtryck som förde oss österut hade de gått rakt igenom, så de kom in på Porto Santo med skörade segel.

Det var inte utan att det kändes lite spännande när vi gled in i Gibraltar Strait i bra fart med tidvattnet med oss och plötsligt låg den där! Denna mytomspunna 410 meter höga klippa som engelsmännen har härskat över sedan 1713. Man undrar ju hur de tänkte spanjorerna, när de efter 400 års styre, skänkte bort klippan. Det gör de nog själva också för sedan dess har de på alla sätt försökt att få tillbaka den.

Under Francos tid var gränsen mot Spanien stängd och öppnades först 1985 för de boende i området och några år senare blev det fritt fram för alla.

Namnet Gibraltar har klippan fått efter islamen Tariq Ibn Zyad som belägrade klippan år 711 AD. Jebel Tariq betyder nämligen Tariqs berg.

Det var fullt i de båda populära hamnarna när vi kom så vi fick ankra vid La Linea, dvs den lilla spanska gränssbyn som har en stor ankarvik. Här låg vi utsatta för såväl vind som sjö, vilket kom från nordväst den natten, men vi sov gott där vi gungades till sömn. Påföljande dag fick vi plats i Queensway Quay Marina, ett modernt komplex med bostäder, restauranger och hamn, ett stenkast från centrum och Main Street. Här var det lätt att trivas!

I Gibraltar bor ca 30 000 personer, en blandning av briter, judar, spanjorer och italienare. Även språket är en blandning, med engelska i grunden, med det finns de som knappt pratar engelska. Även inom serviceyrken!

Byn är en mix av spansk kolonialstil, fullt femtiotal, en del ruckel och modern arkitektur men samtidigt så otroligt engelsk med sina pubar, utbudet av affärer, poliser med kubb/kask och alla dessa briter, många med hund av ras från hemlandet. Självklart är såväl telefonkiosker som papperskorgar av äkta brittisk typ. En del som bor här är nog mer engelska än engelsmännen själva! Mycket trivsamt och fullt av sociala briter som gärna stannar upp och pratar en stund.

Centrum med Main Street utforskades ordentligt under våra dagar här. En dag hittade vi t.o.m. en liten glashytta där man förstas fick titta på när mästare blåste glas. Här fanns också ett utbud i mataffären som vi hade saknat. I Morrisons stora supermarket kunde jag ha gått omkring länge. Här hittar man allt man kan önska, det fanns många varor som vi inte sett sedan vi lämnade Sverige och dessutom till helt ok priser.

Bosse visste inte till sig av lycka när han i en av alla dessa spritbutiker som finns hittade Singel Malt Whiskey, något som inte gått att uppbrija under vår färd söderut.

Vi vandrade förstås ut till sydspetsen, landmärket Europa Point, där King Fahd av Saudi Arabien har låtit uppföra en enorm moské.

En dryg timmas promenad som gick genom engelska bostadskvarter bebyggda med både nya och gamla byggnader, genom gamla tunnlar och förbi typiskt engelska badplatser. Givetvis stod det en vacker fyr, uppförd runt 1840, på denna udde där vi stannade och åt vår lunch. Detta är den enda fyren utanför Storbritannien som sköts av Trinity House, en variant på Englands motsvarighet till Sjöfartsverket.

Både vind och sjö drar genom Gibraltar sund och runt udden, från ost eller väst, så de få båtar som var på väg österut denna dag hade det kämpigt och stampade hårt i sjön.

Trång tunnel

Moské vid Europa Point

Den fina fyren

Vi tog en heldag uppe på "the Rock" som klippan kallas. Startade med att åka linbana upp till toppen som bjöd på fantastisk utsikt åt alla håll.

Därefter träffade vi på våra första apor, ljuvliga varelser som man inte kunde få nog av att kika på och fotografera.

Aporna fanns i mindre klungor på flera ställen på berget så dem fick vi tillfälla att studera fler gånger. Helt orädda och ungarna hade verkligen energi och for omkring bland träd och stenar. Man visade upp många mänskliga beteenden här.

Vi såg till och med ett par med en alldeles nyfödd liten appebis som man försökte få att börja amma, den var nog inte många minuter gammal när vi kom. Allmänt var aporna väldigt orädda och jag försökte prata lite med en som genast blev lite väl närgången och slängde sig upp på ryggen och höll sig fast i min tröja. Lite otrevligt då man varnat för att de kunde bitas. Inte utan anledning, det första som mötte oss efter linbanan var en kille som skurade bort blod från golvet.

Nerför gick vi och fick då en rejäl dos av denna storslagna natur och dess otroliga vyer. Vi hade åter en vindstilla dag med strålande sol och knallblå himmel på denna utflykt, sådant har vi varit bra på att pricka in! Vi besökte också St. Michaels Cave, imponerande vad moder Jord kan skapa helt på egen hand. Och förstås de handgrävda tunnarna som användes då Gibraltar belägrades på 1700-talet.

Vilka formationer!

En hel sal - skapad av naturen

Handgrävda tunnlar

Just denna dag hade GCC, Gibraltar Classic Cars, sitt årliga möte under vilket man körde runt klippan med flera stopp för att få tillfälle till fina fotolägen, allt eskorterat av flera mc-poliser. Eftermiddagen avslutade vi på en pub på Main Street vilket fick sätta punkt för vårt fyradagarsbesök.

Det har nu blivit så varmt att vår bimini åter kommit på plats för att skapa lite välbehövlig skugga i sittbrunn. Det blir ändå närmare 30 grader på eftermiddagen.

Grillen är förstås också på plats, perfekt att kunna stå ute och laga mat i värmen!

Lite ovan känsla för oss att glida fram längs kusten, Costa del Sol denna gång, på ett nästan platt vatten. Ännu mer ovan var det att bli bordad! Någon gång ska ju vara den första men visst blir man lite pirrig. Kapten sov middag och jag hade just varit nere och pumpat ut från toatanken när jag kom upp i sittbrunn och kustbevakningen låg alldeles bakom oss! Jag hade kollat bara någon minut tidigare och trodde nu att vi skulle straffas för toatömning i havet. Så illa var det inte, det var bara en rutinkontroll och killarna

var både artiga och försiktiga när de bordade oss. Vi vet inte ens vad de var ute efter, ingen frågade ens om de whiskeyflaskor som låg i sina kartonger på golvet i förpiken. Flyktingar kanske?

Vårt första stopp blev i Estepona, en liten spansk före detta fiskeby där hamnområdet var platsen att ha en restaurang på. Alla tänkbara sorter fanns representerade. Golf är annars sporten som gäller på denna soliga kust som både har närhet till bergen och långa, fina sandstränder. Under första halvan av Costa del Sol är samhällena mer eller mindre hopbyggda så var det ena slutar och nästa börjar är inte alldeles enkelt att se. Strandlinjen kantas ofta av hotell. Dessa ersätts sedan av plasttäckta odlingar på resten av denna kust. Vi stannade också i Benalmadena, som ligger mellan Torremolinos och Malaga. Ett lite speciellt ställe med byggnader som har uppförts i indisk tempelstil runt hamnen och på öar. Givetvis fanns det fullt av restauranger och affärer i bottenvåningarna. Trots att här fanns plats för ca 1 000 båtar kändes det mest som om vi var ett pittoreskt inslag för de boende, ingenting hade satsats på att båtägarna skulle trivas. Desto mysigare var det att komma till lilla Caleta de Velez, som med EU-pengar rustat upp sin småbåtshamn.

Estepona

Benalmadena

Caleta de Velez

Dessutom drevs hamnen av EPPA så priset var klart tilltalande, 11:50 Euro för våra 36 fot! I Estepona betalade vi 31 Euro, och då är det fortfarande lågsäsong här.

Vi vet inte om EPPA är statligt/kommunalt eller privat, men det är en sammanslutning av hamnar i södra Spanien. De äger de flesta hamnar här men många är uthyrda och sköts av någon som själv sätter sina priser. En del hamnar drivs av EPPA själv och i dessa har de mycket rimliga priser. På deras hemsida, www.eppa.es, kan du se vilka hamnar det gäller. Man vet ju inte om de passar på när man kommer som utlänning för även om vi kollar priser via internet och liknande så heter det att vatten och el tillkommer, för att inte tala om turistskatter och liknande avgifter. Helt plötsligt kan någon ha högsäsong! Annars tillämpar de flesta högsäsong under juni-oktober och resten av året är lågsäsong. Skall man gå på antal båtar som rör sig i området är det definitivt lågsäsong. Vi ser knappt en enda båt ute på havet under dagarna!

Vi stannade en natt i en liten spansk by som hette Adra, här blev vi riktigt intressanta då vi kom så långväga. Lokalbefolkningen var trevlig, hjälpsam och tyckte att vi hade en fin båt. Trots språkproblem, många pratade inte engelska, så ville de ändå prata med oss och tala om vad de tyckte och höra vart vi var på väg. En tysk kille, som varit bosatt i Spanien länge, var extra hjälpsam. Han tog oss med på biltur till Almerimar, som låg alldeles nära, så att vi skulle få se den

hamnen också. Även den är uppbyggd kring bostäder, butiker och restauranger och ger ett trevligt intryck. Förmodligen är detta kustens billigaste hamn och den är mycket populär bland övervintrare. Vi passade förstås på att ta ett lunchstopp.

För att kunna lägga lite distans bakom oss, innan ett utlovat blåsväder från ost skulle sätta stopp för vår framfart, gjorde vi en nattsegling. Costa Blanca-kusten består av berg och insprängt finns de vita klipporna som gett kusten dess namn, men det är kargt och öde. Innan vi kom fram till denna kust såg vi från havet de snötäckta topparna, lite längre in i landet, på Sierra Nevada. Vi bestämde oss direkt för en utflykt upp i bergen för att åka skidor på glaciärer men när vi sedan kollade så har man ingen sommarskidåkning där. Däremot hade Sierra Nevada haft sin längsta säsong någonsin och stängt sina backar först 19 maj! Vilket var för en vecka sedan, snopet för oss. De kända badorter som finns på denna kust passerade vi under natten och såg inget av. Istället fick vi en härlig segling i frisk medvind och riktig havssjö. Något vi trivs gott med. Frampå natten minskade vinden, men inte sjön, så vi var rätt nöjda när vi nästa förmiddag kunde lägga till i Cartagena.

Enligt vår pilotbok, från 2007-08, skulle vi gå till den västra hamnen för den östra var bara till för superyachter. Det visade sig vara fel! Alla båtar är numera välkomna även till den

östra hamnen, så vi bytte efter ett par dagar. Prisvärt för dig med lite större båt, vi betalade 22 € vilket även är priset för en 45-fotare. En mycket trevlig hamn med engelsktalande personal som verkligen brydde sig om sina gäster. Internet är något som är dyrt i Spanien och man kunde förstås köpa sig en uppkoppling men annars var det fritt fram att låna den dator som fanns till för gästade besättningar. Fina duschar och tvättstuga uppskattades förstås.

Cartagena är en örlogsstad och med sitt skyddade läge, längst in i en vikt mellan två berg, är den också bas för den spanska Medelhavsflottan. Påminner om svenska Karlskrona.

Här finns gott om byggnader i barock-, neoklassisk- och jugendstil, många belägna kring den fina gågatan i centrum.

Grand Hotel i Cartagena

Museer fanns det flera och staden besöktes av kryssningsfartyg så hamnområdet var fint iordninggjort med bred strandpromenad och restauranger. Här fanns bevarade ringmurar och prototypen för dagens ubåtar. Vi vandrade förstås runt och kikade eftersom vi på grund av blåst och motsjö blev kvar här flera dagar.

Cartagena har många romerska lämningar, bland annat en av Romarrikets största amfiteatrar, tyvärr ganska rasad numera och för tillfället var den under renovering. Endast ytterväggarna och några rum i bottenplanet finns kvar idag.

Här finns också lämningarna av landets äldsta katedral och jämte denna en romersk teater. Denna var uppförd under det första århundradet och var en pampig teater med plats för 6 000 åskådare. Efter några hundra år, då teatern brunnit, blev det marknadsplats här och senare byggde man bostäder längs läktarna. Så småningom glömdes teatern bort och försvann tills man hittade den under 1980-talet och sedan har man återställt den på ett mycket fint sätt.

Staden har mer än 2000-åriga anor från då romarna först bosatte sig här och döpte staden efter Cartago. Detta blev Nya Cartago dvs. Cartagena som i sin tur sedan fått ge namn till Columbias stad med samma namn.

Ett berg ligger mitt i staden och på det finns det förstås en borg. Till den tar man sig via en panoramahiss på bergets framsida. Väl uppe på berget har man en fantastisk utsikt över staden åt alla håll. Även på detta berg fanns det bofasta djur, nämligen påfåglar!

Sent en kväll började en massa biltutor att låta. Vi tittade ut och såg massor av bilar och folk i rörelse. Det tutade, visslade och snart sköts raketer. Kapten råkade kolla nyheter på internet och där stod anledningen; Barcelona hade just vunnit Champion League!

Vi beslöt att åka till Murcia, som är provinshuvudstad i regionen. Kollade på internet, tågbolaget heter Renfe, och upptäckte stora prisskillnader. Ungefär varannan timma gick ordinarie tåget till Madrid. Detta hade förstås restaurangvagn och alla faciliteter, tog 40 minuter till Murcia och kostade 15:40 € per person och resa. Övriga timmar gick lokaltåget. En modern vagn, helt utan förnöjelser, som tog 50 minuter då det körde längs kusten och som bara kostade 4:10 €! Vi har ju tid så vi köpte biljetter till lokaltåget och en tur- och returbiljett sänkte priset ytterligare.

Murcia är en stor universitets-/ studentstad med en imponerande katedral, med anor från 1300-talet. Ett biskopspalats, mycket kultur och mysiga kvarter i gamla stan med ett gytter av gågator och gränder finns. Vi besökte en konstutställning av Ramón Gaya, berömd spansk målare. Tyvärr var många officiella byggnader stängda, bland annat Casinot som vi var lite nyfikna på. Anledningen var att man restaurerade för tillfället. Det är något vi upptäckt på många platser, i lågkonjunktrens spår satsas det på infrastruktur! Man renoverar nu sina byggnader, gator och torg.

Kvällen tillbringade vi på Flamenco-konsert! José "El Francés" med band spelade låtar från sin nya skiva. Man är unika med sin blandning av pop och flamenco och är mycket populära i Spanien. Vi uppskattade också dessa härliga rytmer framförda av duktiga musiker, både gitarristen och trummisen stod ut rejält på scen.

Planteringar finns det gott om

Katedralen från baksidan

Tjurfäktningsarena i Murcia

Sista dagarna i maj bunkrade vi. Här i Cartagena finns en stor Carrefour-affär och handlar man tillräckligt mycket så får man sina varor hemkörda. För vår del väntar nu ö-liv med ankring så transporter lär ske med gummibåt. Då är det praktiskt att fylla båten innan. Vi hann också med lite umgänge, bland annat födelsedagfirande för tyska grannbåten ombord på en irländsk 57-fotare. Först 30 maj kastade vi loss och fortsatte österut. Vi fick en fin segling förbi Cabo de Palo, troligen vår sista stora udde att passera på ett bra tag.

Cabo de Palo med sin fyr

I en ankarvik inne i Mar Menor

Solnedgång med fantastiskt ljus

Genom en smal kanal gick vi in i Mar Menor, Europas största innanhav, som är 12 Nm långt och 6 Nm brett, dvs drygt 2 x 1 mil, och ca 5-6 meter djupt.

Här finns fyra öar och vi ankrade upp bakom en av dem. Lagom till en vacker solnedgång kom vi på att just idag har vi varit ute på vår långsegling i 1 år. Det måste förstås firas!

Heléne @ seaQwest

